

Сваких неколико година дежурне НАТО-апологете и НАТО-лобисти у Србији добију нека средства из иностранства да мало „погурају евроатлантску агенду“ у Србији. Тада се обично организују међународни скупови на којима истакнуте (западне) дипломате и домаћи (прозападни) политичари нашироко расправљају у свим благодетима које Србију очекују када најзад „раскрсти са прошлшћу“ и „коначно се определи за атлантске интеграције“. Ови скупови су најчешће веома медијски пропраћени, пре свега серијом наручених текстова са вечним враћањем истих и прежваканих колаборационистичких аргумената. Неколико недеља српска медијска и јавна сцена је начисто преплављена разним „стручњацима“, „независним аналитичарима“ и „добронамерним гостима из иностранства“ чији је једини циљ да подигну непоправљиво ниски рејтинг НАТО у српском јавном мњењу. И недвосмислени ефекат сваке од тих медијско-политичких кампања увек је исти – након што се средства за промоцију потроше, а НАТО-фестивал заврши, рејтинг Алијансе у Србији по правилу буде за неки проценат нижи него пре него што је циркус почео. Зашто? Зато што се о НАТО причало више него обично.

Наспрам тог непоколебљивог и практично плебисцитарног отпора српских грађана према овој милитаристичкој организацији стоји парадокс – историјат односа НАТО и Србије, који се „пузајућим трком“ по асимптоти приближавају тачки у којој ће се одустати од војне неутралности и прогласити претензија државе да се учлани у Пакт. Што се тиче великог броја наших политичара из свих парламентарних странака – то би се већ одавно догодило, да није те непријатне чињенице јавног мњења, и неугодне неопходности да се политичари додворавају грађанима како би поново били изабрани на наредним изборима. Али упркос том отпору, сарадња Србије и НАТО је импресивна – 2005. године Коштуничина влада потписала је споразум који гарантује слободан транзит НАТО снага кроз Србију до Косова, 2006. године увела је Србију у Партнерство за мир и отворила злогласну Канцеларију НАТО усред српског Министарства одбране. Године 2009. влада Мирка Цветковића започела је, а 2015. године Вучићева влада усвојила је Акциони план индивидуалног партнерства (IPAP), да би Народна скупштина исте године ратификовала и SOFA споразум са НАТО, који подразумева „специјални статус“ НАТО

"Пузајућа интеграција" или аргументи против НАТО

Пише: Никола Танасић
субота, 26 март 2016 23:41

војника на територији војно неутралне Србије, и стављање им на располагање српске војне инфраструктуре. Последњи календар међународних војних вежби Војске Србије подразумевао је 22 војне вежбе са структурама НАТО, наспрам само две са Русијом.

Наравно, нема ничег спорног у неопходности сарадње са доминантом војном силом у окружењу. Српски официри пре Првог светског рата масовно су се школовали у Аустрији, што им је само олакшало да организују одбрану земље када им је аустријска војска покуцала на врата. Такође не изненађује чињеница да српске власти, у вечитој оскудици средстава, бирају да учествују у програмима које финансирају богате земље НАТО. Са становишта борбеног морала и националног идентитета, ефекат тих пројеката је ништаван. Јер свака посета америчких пилота Србији, упркос пристојним и куртоазним изјавама на рачун Агресије из 1999. године, и даље реномеу Алијансе у Србији наноси више штете него користи, док је за српску јавност довољна и једна вежба са Русима и Белорусима под називом „Словенско братство“ да се потврде вековима неговане представе о томе „ко је Србији савезник, а ко непријатељ“, „ко мајка, а ко маћеха“. Да не помињемо учешће руског председника и авијације у првој српској војној паради од 1986. године, које је, упркос симболичности тог геста, без сумње у народној свести постао догађај године.

Наспрам тога, поражава политичка механика којом српске колаборационистичке власти спроводе ову асимптотално приближавање Србије Алијанси. Сви кључни процеси, и све кључне одлуке по правилу се доносе у медијском и јавном вакууму, без икакве (а камо ли поштене)јавне дискусије, а скандалозни споразуми са Пактом се затим *posthosp*правдају медијским бомбардовањем флоскулама и салвом празних псеудоаргумената, након којих следи нови зид ћутања у припреми за нови одиозни документ. Овај проблем је пре свега последица темељне деградације демократских процеса у Србији, који су довели до тога да јавни дијалог у земљи не постоји, док Народна скупштина представља трагикомичну гласачку машину за акламативно усвајање свих одлука извршне власти. Основни

"Пузајућа интеграција" или аргументи против НАТО

Пише: Никола Танасић
субота, 26 март 2016 23:41

проблем односа Србије и НАТО јесте проблем потпуног одсуства демократије на српској јавној сцени (ситуација за коју су у великој мери, част изузецима, одговорне партије које у свом имену носе придев „демократска“), што омогућава да извршна власт без икаквих политичких последица доноси одлуке које не подржава апсолутна већина њених грађана. Та ситуација се не може поправити преко ноћи, и за њу је потребна дуготрајна и мукотрпна политичка борба. Међутим, за дисквалификавање и дезавуисање флоскула, подметачина и превара којима се ова недемократска политика „пузајуће интеграције“ прати није потребно много. Ови псеудоаргументи се не мењају већ деценијама, и као такви су до сада небројено пута дисквалификовани, али њихово васкрсавања на политичкој сцени након нешто оштрије реакције српске јавности на најновији Споразум са НАТО је одличан пример да се они систематизују, и на једном месту укратко оповргну. Ти аргументи су:

„Отпор према НАТО је ствар емоција“

Позивање на српску „словенску емотивност“ наспрам хладне („протестантске“) рационалности и прагматизма у последње време се устоличило као омиљени аргумент српске пронатовске псеудоелите. Он је згодан зато што звучи „озбиљно“ и „зрело“, док се у суштини своди на ad hominem дисквалификацију саговорника као некога ко у расправу улази „не користећи се памећу“. Наши политичари, које катастрофални резултати њихове политичке делатности за протеклих пар деценија не могу поколебати у њиховом комплексу више вредности у односу на „обичан народ“, воле да себе сматрају „професионалцима“ и хладним макијавелистима, који се са презиром и подсмехом односе према „емоцијама“ које „обичан свет“ везује за свет политичког.

"Пузајућа интеграција" или аргументи против НАТО

Пише: Никола Танасић
субота, 26 март 2016 23:41

"Пузајућа интеграција" или аргументи против НАТО

Пише: Никола Танасић
субота, 26 март 2016 23:41

"Пузајућа интеграција" или аргументи против НАТО

Пише: Никола Танасић
субота, 26 март 2016 23:41
